

(Textos.)

Els autors proposen acotacions

Per acompanyar el nostre dossier «L'acció té lloc a Barcelona?», hem demanat a uns quants dramaturgs que en proposin acotacions d'inici d'obra; sense cap condicionant previ, per descomptat. En la majoria dels casos es tracta d'acotacions d'obres inexistents, potser futures, potser impossibles. També n'hi ha un parell que pertanyen a obres reals, acabades. Hi ha autors que gosen proposar-ne unes quantes, lliures, com petits poemes independents (n'hem hagut de fer una selecció, llàstima); n'hi ha d'altres que s'estimen més un text extens, que tingui el valor d'una petita peça completa. Gairebé tots, conscients que l'acotació ha d'introduir una obra. Tot plegat, el resultat és aquest.

Carles Alberola:

(Sona el timbre de la porta. En FERRAN, sorprès, encén un cigarret. No vol obrir; no espera ningú. Torna a sonar el timbre. Que estrany, pensa, eixe timbre fa dos anys que està desconnectat.)

Àngels Aymar:

(La nit és dels gats. Els seus ulls brillen en l'obscuritat, com els dels amants.)

*

(En un dels grafitis dels arbres, ella va llegir els seus noms i va saber que aquella nit es retrobarien.)

Josep M. Benet i Jornet:

(La porta ja s'ha tancat. Ara la cara de la noia que ha quedat sola s'obre, en canvi, en una expressió alegre. Dubta. Va a l'armari. Busca. Troba el vestit de color blau que havia dut abans. Se'l mira i li passa la mà pel damunt. El deixa a un cantó, amb compte. I comença a despullar-se, lentament, fins que queda nua. Agafa el vestit blau i se'l posa pel cap i les mànigues, deixant que la resta caigui sol, fins aturar-se una mica més amunt dels genolls. No es preocupa per allisar-lo o per assegurar-se que se l'ha posat bé. Respira fondo, excitada. Apaga el solitari i grogós llum elèctric. En la foscor gairebé total a penes arribem a distingir-la mentre es dirigeix cap a la gran finestra, com sabem, tancada i barrada. Intenta obrir-la. Li costa... però ho aconsegueix. La peça, de cop i volta, s'ha inundat amb la llum d'aquest dia radiant, i mostra ja sense pudor la seva misèria. Més enllà de la finestra, observable des de molt amunt, panoràmica sobre la Barcelona vella tal com era aleshores, fins al moll i el mar. Un estel voleia pels terrats. La noia, primer enlluernada, tarda un moment i després s'enfila a l'ampit, àgil. Es posa dreta, agafant-se a banda i banda de la finestra. I aleshores, amb cautela per no caure, es deixa anar i queda en precari equilibri. D'esquena a nosaltres, de cara a Barcelona, obre els braços poc a poc, fins a deixar-los en posició horitzontal. Pausa. I de sobte, urgent, inesperat, sona el timbre de la porta. Pausa.)

Joan Cavallé:

(Una enrevessada trama de ferros travessa l'escena i l'ocupa absolutament. Formen part de l'estructura del pont penjant de San Francisco o algun de similar. Enormes peces de ferro puguen verticals per l'esquerra i altres d'igualment grans la travessen de part a part. La resta de l'escena és travessada per altres peces menors, formant petites estructures triangulars. En començar l'obra, tota l'estructura presenta un to rovellat i brut. En alguns moments, el sol s'infiltrarà per entre els ferros i produirà centelleigs daurats. Els personatges es mouen per aquesta estructura amb la mateixa facilitat que si fossin a casa seva.)

*

(Quan s'apaguen els llums de la sala, el públic comença a vomitar davant la consternació d'acomodadors, el cap de sala i el gerent del teatre, que decideix suspendre la funció.)

Manel Dueso:

(ARNAL es predisposa a fer-ho. BARTO mou les mans i els dits. Pausa. BARTO s'aixeca i sense dir ni una paraula treu una pistola i dispara tres trets. ARNAL cau fulminat a terra. BARTO s'asseu al tercer tamboret d'esquena al públic i fa un glop del seu Chartreuse verd. Un crit terrorífic de CIRLI trenca el silenci del bar.)

Jordi Galceran:

*(Oficina policial a Barcelona.
És un espai petit amb tres taules per a les tres persones que hi treballen. Una de les taules té més importància jeràrquica, és la de la inspectora MARIA GARRALDA, la cap de la unitat que s'encarrega dels casos de persones desaparegudes. Una dona d'uns 45 anys.
A les parets, plànols de la ciutat i fotografies de persones de totes les edats.)*

Juan Mayorga:

DE ÚLTIMAS PALABRAS DE COPITO DE NIEVE

*(En el recinto más importante del zoo.
El MONO BLANCO dormita en algo que recuerda al trono papal.
Cerca de él, el GUARDIÁN, cuya actitud y aspecto son los del guardaespaldas de un hombre importante. Vigila los movimientos sospechosos del público.
Si alguien echa comida al MONO BLANCO, él se adelanta a probarla.
El MONO NEGRO se mueve por todo el recinto, concentrado en una única*

(Pausa.20) Textos

tarea: acumular objetos formando una montañita que le permita alcanzar un plátano elevado.

La inmovilidad del MONO BLANCO es tal que el GUARDIÁN se acerca a tomarle el pulso. Tras comprobar que todavía vive, el GUARDIÁN vuelve a su posición. Hasta que el MONO BLANCO hace una seña al GUARDIÁN. Éste se acerca. El MONO BLANCO le dice algo al oído. El GUARDIÁN habla al público.)

Esteve Miralles:

DE DOLÇ OCELL

(S'alça el teló. Apareix a escena una paret llarga. Tres dones, d'entre trenta i quaranta anys, s'esperen assegudes en tres cadires de plàstic enganxades, molt juntes.

Són en una mena de sala d'espera d'hospital; en realitat, és simplement un passadís. A la paret del fons, hi ha una porta tancada; en algun lloc de la porta o dels voltants del marc, hi ha un rètol que diu «Accés restringit» i un pictograma que demana silenci: uns llavis amb un dit al davant. Les tres dones van vestides, només, amb uns peücs i una gorra de paper, i una d'aquestes bates curtes que es corden per darrere. Les tres peces són verdes, verd quiròfan. A les mans sostenen, cada una el seu, tres potets de plàstic translúcid amb una tapa de rosca vermella. El potets contenen generoses mostres d'orina.

Un portalliteres molt jove que mastega xiclet passa per davant d'elles amb una cadira de rodes buida. Totes tres li busquen la mirada com si volguessin preguntar-li alguna cosa que no s'atreviran a preguntar. Ell passa sense mirar-les.

Després d'un moment, la DONA 1 comença a recitar un poema que es titula Dolç ocell. La DONA 2 calla i escolta, amb la mirada fixa, sense parpellejar. Un altre moment.

(Pausa.20) Textos

La DONA 3 diu la segona part del poema.

Quan l'ha acabat de dir, la DONA 1 s'alça de la cadira, deixa el potet amb la mostra d'orina al damunt del seient, i s'avança al primer terme de l'escena, concentrada, com si observés els detalls d'un quadre.

La DONA 2 mira amb ansietat el potet que ha deixat la DONA 1, i mira després amb esperança el potet que sosté a la mà. Alterna una nova mirada entre els dos potets. Imagina, i dubta.

El teló baixa.)

Enric Nolla:

(De sobte, llum. Una persiana que s'aixeca ràpidament i es perd. Silenci absolut. Al fons, el no-res. A la dreta i a l'esquerra, el no-res. Res a dalt i a baix. Dintre d'escena, total desconcert. El fragment d'algun espai habitat immens. Tot plegat alhora. El públic es contempla. Algú, que surt d'un somni temible, es lleva per culpa de la llum. Observa com el públic es contempla. Espera uns segons. Somriu com si hagués reconegut algú familiar. Baixa la persiana a poc a poc. Molt a poc a poc. Sense fer soroll. Quan està a punt de baixar-se del tot, i a la vista del públic, algú altre es lleva de sobte. Sobresalt. Un fet terrible. Visió fugaç de la ciutat de Barcelona. La persiana baixa del tot. Dintre passen coses. Algú apaiga els llums.)

David Plana:

(Una esplanada a la vora d'un riu. Una corda lligada en un arbre, a la dreta de l'escena. La corda, tibada, creua el pati de butaques fent una línia ascendent que passa per damunt dels caps dels espectadors i que no es veu on s'acaba. La MARIA i el VÍCTOR miren la corda. El JORDI parla a través d'un telèfon mòbil.)

(Pausa.20) Textos

Mercè Sarrias:

ACOTACIÓ D'UNA OBRA IMPROBABLE

(BARCELONA: A PROP DEL CARRER D'HÈLSINKI.

Una cruïlla de carrers buida, amb un semàfor trencat. Al costat esquerre hi ha un mur que amaga al darrere les naus d'una antiga fàbrica que fa temps que no funciona. Un cartell de promocions immobiliàries anuncia la pròxima construcció d'un nou edifici d'habitatges amb una piscina i una zona verda al mig. Més enllà, s'estenen carrers amb cases velles, la majoria desocupades, d'un barri tradicionalment obrer.

Just davant del mur i gairebé al centre de l'escenari, ocupant la vorera i una part del carrer, hi ha una dona d'uns trenta-cinc anys, elegant i guapa, asseguda tranquil·lament en una butaca, envoltada de mobles desordenats: algunes cadires, una taula, dos llums, una nevera i piles de llibres, uns peluixos i joguines de nen. No sabem si està a punt de traslladar-se al barri o si se'n va, si ven els mobles o espera un camió de mudances. Fa l'encreuat d'un diari i porta els peus descalços. Al seu davant, a terra, una nena juga amb una casa de nines i un nino de Superman que s'acosta a la xemeneia per salvar els habitants de dins la casa d'algun desastre.

A l'altra banda de l'escenari, un home treu mig cos de dins d'un contenidor d'escombraries. Porta un barret i contempla el paisatge del seu voltant mentre fuma un cigarret. Se sent el plor d'un nen petit i la veu d'una dona amb accent llatinoamericà que el consola.

Poc després, un helicòpter sobrevola la zona. Fa molta calor.)

Anais Schaaff:

(Tota l'acció succeeix durant una sola nit en un espai únic: un caixer automàtic. La màquina —el caixer—, una paperera, un interfon, la renglera de seients i la porta de vidre amb un baldó són necessaris —l'altra porta o paret de vidre que separa aquest espai de la sucursal bancària és negociable—. El carrer estarà sempre en penombra. Tots els vianants que s'hi apropin per entrar o només mirar estaran poc il·luminats. També cal

(Pausa.20) Textos

una càmera orientada cap a l'entrada, un monitor on es veu el que grava i un rètol amb lletres vermelles lluminoses que va repetint «Tanqueu el baldó». Serà des d'aquest rètol, en començar la funció, on es demanarà als espectadors que apaguin els telèfons mòbils.)

Rodolf Sirera

L'obra no existeix, ni existirà, òbviament. Però si existís, es diria quelcom semblant a *Vint-i-quatre hores en una altra ciutat*, i seria una comèdia.

(Habitació a les fosques d'un hotel prou atrotinat. No hi ha més llum que la que entra per l'esclatxa que hi al bell mig d'unes polsegoses cortines, que tracten d'impedir, amb poca fortuna, que els habitants de les cases de l'altre costat del carrer, d'altra banda prou estret, s'assabentin de les intimitats dels hostes. Fora, se senten els sorolls típics d'una ciutat que fa veure que dorm, però no gaire. CLAUDI s'aixeca, mig somnàmbul, camina amb els ulls tancats, mentre es descorda el pantaló del pijama. Sembla que vol anar al lavabo. Però la porta que s'obstina a obrir no és la del lavabo, sinó la de l'habitació. Quan ja l'ha oberta —gairebé al mateix temps que s'ha obert el pantaló— es queda mirant —després d'obrir també, òbviament, els ulls—, amb expressió sorpresa, un cartell turístic que hi ha al costat de la porta, on diu, en lletres molt grans, «Barcelona». Per un moment, CLAUDI no reacciona. Fins que comença a processar ràpidament la informació: somiava que era en una altra ciutat, en un altre hotel... on el lavabo es trobava justament on en aquest es troba la porta que s'obre al corredor. La tanca, apressat, just a temps per evitar mostrar les seves vergonyes a un grup de sorollosos i madurs turistes exsoviètics que es retiren, gens convençuts, a les seves habitacions.)

Esteve Soler:

(Sona el timbre. HOME 1 creua despreocupat una sala i obre la porta d'entrada. Rere la porta hi ha HOME 2, però el públic no el pot veure. HOME 1

somriu. Canvi d'il·luminació. HOME 2 dóna un fort cop de puny a la boca d'HOME 1, que cau al terra. Una de les mans li tremola lleugerament, mentre que amb l'altra es guareix la boca del cop. Quan es mira la mà descobreix que s'ha fet sang. Passen deu segons sense que reaccioni. HOME 2 entra a la casa. HOME 1 el mira i s'aixeca, amb por. Canvi d'il·luminació. HOME 2 s'abalança damunt HOME 1 i l'abraça cordialment, amb un franc somriure als llavis.)

Victòria Szpunberg

PREÀMBUL:

(El noi de manteniment porta un uniforme de color blau i una gorra. Entra a escena una caixa gran de vidre opac. El senyor BRUNO se'l mira des d'una cantonada. El noi col·loca la caixa al centre de l'escenari.

El noi es queda mirant la caixa. Silenci. El senyor BRUNO li fa un gest amb la mà, com dient que ja pot marxar. El noi fa unes passes, però no acaba de marxar del tot.

El senyor BRUNO treu unes monedes d'una butxaca. El noi no es mou. El senyor BRUNO s'acosta al noi. Li dóna els diners. Es miren. El noi triga una estona a marxar. Hi ha alguna cosa que el lliga a la caixa. Pausa. Se'n va.

El senyor BRUNO es mira la caixa. S'hi acosta lentament i agafa un llibre d'instruccions que hi ha a sobre. El llegeix. A poc a poc. S'encén un llum de dins la caixa. El vidre opac es fa transparent. Veiem uns botons de colors i uns classificats on hi ha el nom de diferents idiomes i una sèrie de temes —filosofia, política, horòscop, conversa passatgera, frases cèlebres, diàlegs...—, i una porteta. Dins hi ha una dona asseguda sobre un tamboret metàl·lic, envoltada d'alguns cables. Hi ha un cable que funciona com a «neuroenllaç» i que va des del seu cap fins a la màquina.

Es tracta de la VALÈRIA, la màquina de parlar. El senyor BRUNO la mira sense saber què dir ni què fer. Torna a mirar el llibre d'instruccions. Pausa. Mira la caixa. La VALÈRIA resta immòbil.)

Gerard Vázquez:

(A mesura que puja la llum a l'escenari, se sent una ràfega d'aire fresc.)

Manuel Veiga:

ACOTACIÓ INICIAL DE 16.000 PTES.

(Capvespre de Sant Joan. L'espai escènic és un típic quart de pis, 30 m², del barri de la Barceloneta. A la dreta, hi ha la porta principal, que dona a una cuina menjador amb terra de ceràmica hidràulica de colors. Mobiliari vell i de baix preu. Els principals elements són: una taula amb cadires, un llit plegat que fa el servei de prestatgeria, un petit rebost, una estufa de butà apagada, un balancí i un telèfon negre de paret. Just al davant, a l'esquerra, en un racó, un envà amaga un minúscul lavabo. Només hi cap la pica de les mans i el vàter. I també, a l'esquerra, en segon terme, una altra porta que comunica amb l'únic dormitori. A la paret del fons, hi ha un balcó amb els porticons oberts. Al costat, ben visible, emmarcat amb motlures de fusta, el retrat color sèpia d'un home vestit amb camisa blanca de fil. Un llum de sostre il·lumina el quart de pis. SOLEDAT, davant el balcó, resta endormiscada al balancí. És una dona amb cabells blancs recollits a la nuca. Du un vestit de cotó amb estampat petit en blanc i negre. Sabatilles negres als peus. MAN, recolzat a la barana del balcó, d'esquena, mira enfora. És un home, que vesteix amb elegància informal roba de lli de color blanc. També espardenyas blanques als peus. Ulls i cabells foscos. A l'exterior, petards.)

Paco Zarzoso:

(Mesas y sillas pertenecientes al bar Sed de Mal. ELLA, con una copa medio llena de vino en la mano, mira la botella medio vacía de vino que hay sobre su mesa, en la que no hay ningún cenicero. En las mesas vecinas, aparentemente no ocupadas por nadie, hay otras botellas y copas de vino también medio llenas. De todos los ceniceros sale el humo de cigarros encendidos.)

(Pausa.20) Textos